

Центральна міська бібліотека для дорослих
ім. Бориса Антоненка-Давидовича

Роменщина – земля героїв.

**Діячі Української революції
1917 – 1921 років уродженці
Роменщини.**

Краєзнавча розвідка

Ромни – 2019

Роменщина – земля героїв. Діячі Української революції 1917 – 1921 років: краєзнавча розвідка / Центральна міська бібліотека для дорослих ім. Бориса Антоненка-Давидовича; уклад. В. І. Салогуб. – Ромни, 2019.

У 2018 – 2019 роках центральна міська бібліотека для дорослих ім. Бориса Антоненка-Давидовича займалася збором та підготовкою матеріалів в рамках Всеукраїнського науково-просвітницького, історико-краєзнавчого проекту «Місця пам'яті Української революції 1917 – 1921 років». За результатами проведеної роботи випущено краєзнавчу розвідку «Роменщина – земля героїв. Діячі Української революції 1917 – 1921 років», яка знайомить з короткими біографіями уродженців нашого краю, що були учасниками українських визвольних змагань початку ХХ ст. Ця інформація буде корисна всім, хто цікавиться історією рідного краю.

НАША АДРЕСА:

Центральна міська бібліотека для дорослих
ім. Бориса Антоненка-Давидовича
вул. Коржівська, 94
м. Ромни
42000
Тел. 5-31-53
ел. адреса: cmb@vk-romny.gov.ua

Вступ.

Революційні події 1917 – 1921 років для України стали поворотним етапом в історії українського народу. Ці часи подарували цілу плеяду національних патріотів, творців української культури – письменників, художників, композиторів, музикантів, акторів, журналістів, редакторів, кооператорів, інженерів, спортсменів, державних, громадських і театральних діячів. Роменський край багатий славними іменами, котрі золотими літерами записані в літопис нашого краю. Далеко не до всіх з них доля була ласкавою і прихильною. У вирі національно-визвольної боротьби, котра дістала поразку, багато з них або наклало головами (як поет Михайло Чигирин), або змушені були покинути рідну землю. Через переслідування та загрозу власному життю багатьом з них довелося виїхати за кордон, там жити та продовжувати свою революційну діяльність. Десятиліттями ці імена паплюжились і замовчувались комуністичною владою. Але й після 24 серпня 1991 р. борці за свободу України належним чином не вшановані на рідній землі.

Відомий сумський історик та краєзнавець, дослідник революційних подій на Сумщині, Григорій Іванущенко справедливо зазначив: «Є в нашій історії імена й події, про які треба постійно пам'ятати, шукаючи в них не так фактів минулого, як джерела натхнення для сучасників. Однією з таких подій вважається Українська революція 1917-1920 років та боротьба за збереження державності».

Ця боротьба триває й досі. Незважаючи на те, що незалежна Україна вже зробила декілька кроків на зустріч здійснення споконвічної батьківської мрії – «стати дійсно незалежною, соборною, вільною, європейською державою», - але, все рівно, уроки минулого, а особливо подвиги українських революціонерів 1917-1920 років мають бути взяті до уваги нашими сучасниками.

Цінним джерелом вивчення біографій роменців стала праця Р. М. Коваля, В. І. Моренця та Ю. П. Юзича «Сумщина в боротьбі». Її значення підсилюється тим, що автори використали закордонні архівні матеріали. В цьому збірнику вміщено 120 біографій козаків і старшин Армії УНР, що народилися на території сучасної Сумської області, а також понад 50 спогадів про їхню участь у Визвольній боротьбі. Серед них є й роменці, які стали творцями української культури за кордоном.

Забуті імена роменських революціонерів.

Незламний українець Борис Антоненко-Давидович.

Антоненко-Давидович Борис (5 серпня 1899 – 9 травня 1984). Письменник, громадський діяч, активний учасник Руху опору. Борис Дмитрович народився в місті Ромни у родині машиніста-залізничника). У 1917 році закінчив Охтирську гімназію. Через матеріальні нестатки офіційної вищої освіти так і не здобув.

Навесні 1918 року вступив до 2-го Запорозького полку УНР, у складі якого під командуванням легендарного полководця Петра

Болбочана взяв участь у знаменитому Кримському поході. Під час другої війни з більшовиками вступив до війська Директорії і до 1920 року брав участь у походах і боях.

У 1935 році на підставі сфальсифікованих звинувачень Антоненка-Давидовича було заарештовано і засуджено на 10 років концтаборів, де письменник пройшов усі кола ГУЛАГівського пекла, а після того був відправлений на довічне заслання.

У 1956 році був реабілітований і повернувся до Києва. Налезав до київської групи літераторів «Ланка», пізніше «МАРС».

Борис Антоненко-Давидович – автор більше двох десятків оригінальних книг, оповідань, повістей, роману, літературно-критичних нарисів та портретів. Найвідоміші його книги, які й визначають творче обличчя письменника, це повість «Смерть», збірка літрепортажів «Землею українською», роман «За ширмою», цикл «Сибірських новел» та мовознавча праця «Як ми говоримо».

До самої смерті Бориса Дмитровича Антоненко-Давидовича тривало принизливе цькування та замовчування письменника, який був змушений жити на скромну пенсію. В той же час за кордоном, зокрема, в Болгарії, Польщі, Англії, Канаді, США і навіть далекій Австралії його твори видаються окремими книжками, широко відзначаються ювілеї письменника. Тільки через 5 років після

його смерті в Україні виходить його книга художньої прози – «Смерть. Сибірські новели. Завищені оцінки» - за яку йому посмертно в 1992 році присуджено Національну премію України ім. Т.Г. Шевченка.

27 березня 2000 року постановою Кабінету Міністрів України №558 Роменській міській центральній бібліотеці для дорослих було присвоєно ім'я Бориса Дмитровича Антоненка-Давидовича.

Василь Байдак.

Байдак Василь Тимофійович (1898 с. Засулля Роменського пов. Полтавської губ., тепер м. Ромни Сумської обл. – після 1931). Військовий, міліціонер; завідувач 4-ю околицею Старокиївського району м. Києва (05–06.1920), молодший старшина 13-ї бригади 5-ї Херсонської дивізії (з 08.1920), старшина для доручень штабу 15-ї бригади 5-ї Херсонської дивізії (09–21.11.1920), ад'ютант командира 15-ї бригади 5-ї Херсонської дивізії (12.1920), старшина для доручень 39-го стр. куреня бригади 5-ї Херсонської дивізії (до 10.1921); звання – хорунжий Армії УНР. Після 1931 року його доля не відома.

Яків Бальме.

Бальме Яків Васильович (22.03.1873, м. Ромни Полтавської губ.– після 1945). Військовий і громадський діяч; командир роти й батальйону 74-го Ставропольського полку, командир батальйону 449-го Харківського полку (1916), командир куреня 10-го Липовецького полку Армії Української Держави (з 20.08.1918), старший помічник командира 2-го Берестейського полку Дієвої армії УНР (з 2.06.1919), керівник Лицарської ради Дружини лицарів Хреста ім. Симона Петлюри (Познань, 1943); звання – полковник російської армії, Армії Української Держави та Армії УНР.

Нащадок давнього шотландського шляхетного роду, представник якого став на службу російському царю.

Закінчив Чугуївське юнкерське училище (1897).

Учасник Першої світової війни, де був тяжко поранений. Розпочав війну у званні капітана і дослужився до полковника. Мав численні нагороди.

У 1917 році підтримав Українську революцію.

У 1919 році захворів на тиф. Був заарештований Денікінцями і примусово зарахований до війська. У 1920 році втік до Румунії в український табір інтернованих.

У 20-х – 30-х роках проживав на території Польщі. У 1945 році примусово вивезений до СРСР. Подальша доля невідома.

Богданівець з Гудимів Василь Бибік.

Бибік Василь Андрійович (10.08.1894, с. Гудими Лохвицького пов. Полтавської губ., тепер Роменського р-ну Сумської обл. – 3.08.1955, НьюЙорк, США). Військовий та громадський діяч, журналіст, інженер-економіст; член «Української Хати» (Одеса, 1917), хорунжий 1-го Українського полку ім. Богдана Хмельницького та 1-го Українського запасного полку, член

Студентської громади т. Щипіорна (1923); звання – хорунжий військ Центральної Ради, поручник піхоти Армії УНР.

Народився в родині хліборобів. Закінчив 3 класи приватної Реальної школи в м. Лохвиця. Після закриття школи повернувся в Гудими і почав заробляти на життя репетиторством (на той час йому було 15 років). Це дало змогу вступити до Миргородської гімназії, продовжував підробляти. Після закінчення гімназії навчався на правничому факультеті Київського університету. Та після 3 місяців навчання був призваний до війська. Закінчив 1-у Одеську школу прапорщиків (1917). Став активним учасником українських революційних змагань та вступив до лав Армії УНР. У 1920, відступаючи під натиском більшовиків, разом з Армією УНР перейшов кордон Польщі і був інтернований в таборі Щипіорно. Займався культурно-просвітницькою роботою серед вояків. Навчаючись в Українській господарській академії в Подебрадах (Чехія), вів у газеті «Подебратські новини» постійну рубрику «Український огляд». Лицар ордена Залізного хреста і Хреста Симона Петлюри. Емігрував до США.

Сотник артилерії Віктор Болобан.

Болобан Віктор (30.08.1898, м. Ромни Полтавської губ., тепер Сумської обл.– після 1927). Військовий та громадський діяч; заст. голови управи Української громади в Кнютанжі-Нільванжі (1924, Mosele France); звання – сотник артилерії Армії УНР.

У 1916 році закінчив 8 класів гімназії в місті Переяслав. Навчався на правничому факультеті Київського університету св. Володимира (1918). Служив хорунжим важкого гарматного дивізіону Запорозької дивізії Армії УНР. У 1924 році писав прохання зачислити студентом до Української господарської академії в Подєбрадах, але не був зарахований. Проживав у Франції та Люксембурзі. Працював робітником металургійного заводу. Після 1927 року доля невідома.

Лицар Хреста Симона Петлюри Лука Гавриш.

Гавриш Лука Павлович (18/31.10.1896, с. Гудими Лохвицького пов. Полтавської губ., тепер Роменського р-ну Сумської обл.– після 12.03.1968). Військовий та громадський діяч, учитель, інженер; звання – сотник Армії УНР.

Закінчив 4 класи вищепочаткової школи (1913) і дворічні педагогічні курси (1915) у містечку Глинськ.

Служив у російській армії, а в 1919 році вступив до лав Армії УНР. У польських таборах працював вчителем. Переїхав до Чехословаччини. Був зарахований студентом-степендіатом Української господарської академії в Подєбрадах (Чехія), але на навчання не прибув. Перебуваючи в еміграції вів активну роботу в різноманітних українських організаціях. У 1962 році очолив Українсько-австрійський комітет із будівництва пам'ятника українським скитальцям – жертвам табору у Гмінді, де у часи Першої світової війни знайшло свій спочинок 7398 українців, з них більше половини – діти. Пам'ятник було урочисто відкрито у 1962 році у Відні в парку, на який перетворилося українське кладовище.

Нагороджений Хрестом Симона Петлюри та Воєнним хрестом (1968). Після 1918 року доля невідома.

Давидов Олександр Федорович.

Давидов Олександр Федорович (16.02.1894, фільварок Великий Хутір Роменського пов. Полтавської губ.– після 1923). Військовий; старший писар штабу Південно-Східної групи Армії УНР, канцелярист 1-го розряду інтендантства Запорозької групи, чотовий команди зв'язку 17-ї бригади 6-ї Січової дивізії; звання – прапорщик російської армії, хорунжий Армії УНР.

Народився в родині управляючого фільварком. Закінчив Липоводолинську 2-класну школу (1908) та Кременчуцьку технічну залізничну школу (1913).

Після призову у 1915 році до російського війська служив у залізничному полку. Після початку революційних подій вступив до армії Директорії. Після поразки революційних змагань в Україні був інтернований до Польщі, де перебував у різних таборах.

У 1923 році повернувся в м. Ромни. Подальша доля невідома.

Комісар Армії УНР Першого Зимового походу Григорій Денисенко.

Денисенко Григорій Уласович (23.01.1893, м-ко Сміле Роменського пов. Полтавської губ., тепер село Роменського р-ну Сумської обл.– 5.08.1964, Вашингтон, США). Військовий та громадський діяч, службовець, просвітянин, інженер-економіст, журналіст, науковець; заст. голови Рівненської повіт. народної управи (літо 1917 – літо 1918), пов. Комісар Волинської губ., помічник армійського прифронтового комісара при Армії

УНР (кін. 1918 – кін. 1920), член управи Видавничого товариства при Українській господарській академії в Подєбрадах (1923); асистент кафедри статистики і лектор

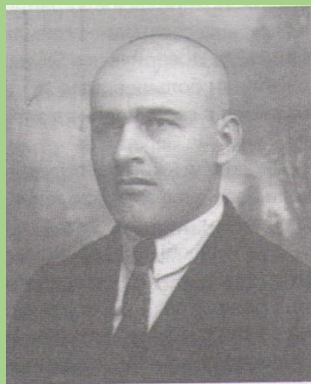
УГА в Подєбрадах, завідувач Техніч.-друкарського бюро УТГІ (ЧСР), доцент приватно-господарської статистики УТГІ (м. Регенсбург, Німеччина, з 1946), професор статистики УТГІ, заступник голови Товариства прихильників УГА (1947), член Сенату УТГІ (1950–1951), професор Українського технічного інституту (Нью-Йорк), член-кореспондент УВАН у США, член президії Української національної ради від УПСР, заст. голови Президії УНР, співробітник редакції радіо «Голос Америки».

Народився в родині «безконфесійного» селянина-хлібороба. Закінчив Полтавську земську фельдшерську школу (1915). Служив у Роменському повітовому земстві та російській армії, де займався українізацією. Депутат трудового конгресу (1919).

За часів гетьмана Скоропадського висланий німецькою владою до табору у Польщі. З 1920 року в еміграції у Львові. Вів активне політичне життя, спрямоване на відродження Української держави. Навчався в Українській господарській академії в Подєбрадах (Чехія), де з успіхом здобув фах інженера-економіста (1927). Після Другої світової війни перебував у Німеччині. Потім емігрував до США, де брав участь у розбудові Організації українських соціалістів. Жертвував на українську справу.

Похований на Українському православному цвинтарі у Бавнд-Бруці.

Із Роменщини до Нью-Йорка. Сава Зеркаль.

Зеркаль Сава Петрович (11.01.1896, х. Зеркалька Хмелівської вол. Роменського пов. Полтавської губ., тепер с. Хмелів Роменського р-ну – 17.10.1980, Нью-Йорк, США). Військовий та громадський діяч, повстанець, інженер-агроном, педагог, історик, редактор, публіцист, видавець; член управи Товариства українських кооператорів При УГА в Подєбрадах, Член Товариства українських студентів-пасічників при УГА, голова Української громади «Єдність» у Словаччині, член Братиславського контактного комітету українських організацій Словаччиниз метою протесаної акції проти польського терору в Східній Галичині., секретар і скарбник делегатури УТГІ, голова управи організації «За волю України (з 1949), член управи

Української громади ім. Микити Шаповала в ЗДА, редактор і видавець журналу «Українське громадське слово» (1953 – 1958), член Українського іст. товариства, козак Херсонської дивізії Армії УНР (1920).

Козацького роду.

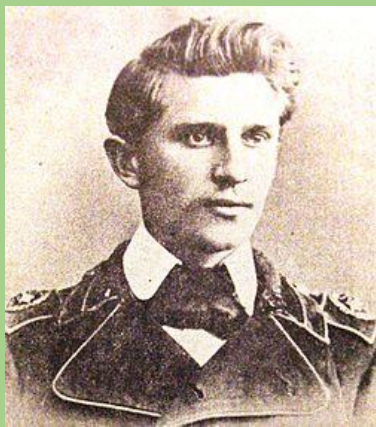
1915 року зааний до російського війська. Учасник Першої світової війни. У 1918 році повернувся додому. Допомогавав батькам по господарству. За відмову вступати до Червоної армії був заарештований. Після втечі з-під варти втік в Румунію. Згодом повернувся в Україну і у 1920 році вступив до Української Армії. Разом з армією, відступаючи під більшовицьким наступом, перейшов кордон Словаччини.

Закінчив УГА в Подебрадах. У 1930 р. заснував «Спілку українських інженерів Словаччини», яка стала організаційним центром для осіб руської (української) національності. Відіграв помітну роль у створенні у Словаччині «Просвіти» та організації українського студентського життя.

У 1949 році емігрував у США, де викладав у Українському технологічному інституті (Нью-Йорк).

Похований на Українському православному цвинтарі у Бавнд-Бруці

Олександр Коваленко: моряк, революціонер, вчений.

Коваленко Олександр Михайлович (1875-1963) - український вчений, громадсько-політичний діяч.

Олександр Коваленко народився у місті Ромни в родині міщанина. 1887–1894 – навчався у Роменському реальному училищі. Навчався з майбутніми всесвітньо відомими вченими Степаном Тимошенком та Абрамом Йоффе. Брав активну участь у національно-просвітницькому та політичному русі. Був одним із засновників роменської «Громади».

1896 року вступив до Харківського технологічного інституту. Тут потоваришував зі студентом цього ж інституту Гнатом Хоткевичем, котрий керував підпільним

студентським гуртком, до якого вступив і Олександр. Разом з Юрієм Коллардом, Дмитром Антоновичем, Іваном Кухтою і Євлампієм Тищенком заснував «Харківську Українську студентську громаду». Ця організація відіграла величезну роль національному русі й визвольній боротьбі. Ведучи активну політичну діяльність, Коваленко зумів закінчити інститут і одержати диплом інженера-технолога.

1903 – виїхав до Севастополя, де як інженер-офіцер влаштувався на панцерник «Князь Потьомкін Таврической». Вів просвітницьку роботу серед моряків Чорноморського флоту, тим більше, що переважна їх більшість була українцями. 14 червня 1905 року під час військових маневрів біля Тендрівської коси у Чорному морі на кораблі спалахнуло повстання. Коваленко був єдиний з офіцерів, що підтримав моряків. Після поразки повстання Коваленко, разом з іншими повстанцями, отримав політичний притулок у Румунії. Згодом жив у Празі та Парижі. Став однією з найпомітніших постатей в українській політичній еміграції, брав участь у підготовці закордонних українських видань, досконало вивчив кілька європейських мов, студював наукову літературу.

На початку 1917 року повернувся в Україну, де його залучили до Центральної Ради. Він очолив департамент морської освіти в Морському міністерстві УНР. Завдяки його зусиллям понад 20 кораблів Чорноморського флоту підняли прапори УНР. Але пасивність більшості діячів УНР щодо розбудови власної армії та більшовицька агресія з Росії перервала як будівництво незалежної держави, так і її флоту. 1919р. – перебував на службі в Українській дипломатичній місії. 1920р. – брав участь в асамблеї Ліги націй як секретар української делегації.

1922 року, коли провідні українські вчені створили в м. Подебрадах (Чехія) Українську господарську академію (УГА), О.Коваленка запросили викладати теоретичну та прикладну механіку. Керував кафедрою, а потім став деканом інженерного факультету, викладав аналітичну геометрію, в останні роки — математику й опір матеріалів. Викладав математику в університетах багатьох європейських столиць. Його праця «Практична геометрія» зробила переворот у цій галузі. Науковим світом були високо оцінені й інші його монографії з математики та механіки.

Помер у місті Женева у 1963 році.

Монан Кривокобильський.

Кривокобильський Монан Павлович Народився 1896 р. в с. Левченки Роменського повіту Полтавської губернії (нині – Роменський р-н). В армії УНР із 1919 р. Під час Другого Зимового походу – діловод господарчої частини 2-ї бригади 4-ї Київської дивізії. В полон потрапив 17 листопада близько 15.00-16.00 год. під час бою під с. Миньки. Розстріляний 23 листопада 1921 р. у м. Базар. Реабілітований 25 березня 1998 р.

Петро Отрішко.

Отрішко Петро Миколайович (3.10.1896, с. Заруддя Засульської вол. Роменського пов. Полтавської губ., тепер Роменського р-ну Сумської обл. – після 5.10.1938, м. Дніпропетровськ, тепер м. Дніпро). Військовий; старшина Полуботківського полку (30.12.1917–26.01.1918), муштровий старшина 33-го Охтирського полку Армії Української Держави та ад'ютант командира 33-го Охтирського полку

Армії УНР (1.02.1919), молодший старшина кулеметної сотні 20-го Запорозького мазепинського полку (з кін. 05.1919), полковий квартирмейстер 20-го Запорозького мазепинського полку (з кін. 04.1920); звання – прапорщик російської армії, поручник 1-ї Запорозької бригади Армії УНР.

Народився в родині маляра. Закінчив 4 класи Полтавської ремісничої школи (1915), за фахом столяр і кресляр. Служив у російській армії, а потім в Армії УНР. Учасник першого Зимового походу.

Лицар ордена Залізного хреста.

Разом з Армією УНР інтернований до Польщі де перебував у різних таборах.

Скориставшись амністією, повернувся в Україну і проживав в Дніпропетровську. Працював на паровозоремонтному заводі. У 1938 році був заарештований, звинувачений у приналежності до контрреволюційної повстанської організації та розстріляний. Реабілітований у 1958 році.

Василь Саєнко.

Саєнко Василь Михайлович (25.12.1898, хут. Соханський Бобрлицької вол. Роменського пов. Полтавської губ., тепер с. Бобрлик Роменського р-ну Сумської обл. – після 20.09.1922). Стрелець 3-ї бригади УГА, козак Армії УНР.

У 1917 році був призваний до російської армії.

У 1919 році насильно був забраний до Денікінської армії, з якої у 1920 році добровільно перейшов до Галицької армії. Польський кордон перейшов у складі Армії УНР. Інтернований у таборах. У 1922 році звертався до більшовицької влади з проханням повернутися на батьківщину. Подальша доля не відома.

Григорій Семененко.

Семененко Григорій Петрович (30.09.1898, хут. Романів Великобубнівської вол. Роменського пов. Полтавської губ., тепер с. Великі Бубни Роменського р-ну Сумської обл. – після 28.12.1922). Військовий; молодший писар управління Київського артилерійського складу російської армії (до 20.12.1917), козак 8-ї бригади 3-ї Залізної дивізії, молодший писар інспекторського відділу 3-ї Залізної дивізії.

Належав до козацького стану. Закінчив Великобубнівську 2-класну міністерську школу (1912). У 1917 році призваний на військову службу. Служив у Києві в 17-й запасній батареї. Довго хворів на тиф. У 1920 році вступив до Армії Директорії. Був інтернований до таборів Польщі. У 1922 році звернувся до більшовицької влади з проханням повернутися на батьківщину. Подальша доля невідома.

Станіславський Петро.

Станіславський Петро Андрійович (18.06.1851, с. Бобрлик Роменського пов. Полтавської губ., тепер Роменського р-ну Сумської обл. –?). Військовий; командир 167-го запасного батальйону (1914 – 1917), комендант м. Лянцкоруня, тепер с. Зарічанка Чемеровецького р-ну Хмельницької обл., начальник розподільчого пункту Головного

інтендантського управління Військового міністерства УНР (1919 – 1921); звання – полковник російської армії та Армії УНР.

Закінчив Полтавську духовну семінарію, Гельсінгфорське юнкерське училище (1870). У 1912 році в чині полковника вийшов у відставку. З початком Першої світової війни добровільно повернувся на військову службу.

Учасник Української революції 1917 – 1921 років. Подальша доля невідома.

Володимир Тютюнник.

Тютюнник Володимир Мусійович (15.07.1895, м-ко Сміле Роменського пов. Полтавської губ., тепер Роменського р-ну Сумської обл.– після 30.06.1923). Військовий та громадський діяч; помічник начальника канцелярії чернігівського губернатора (1916), начальник загального відділу постачання 3-ї Залізної дивізії Армії УНР; звання – адміністративний хорунжий Армії УНР.

Закінчив Смілянську двокласну міністерську народну школу (1908-1909). 1912 року вступив на державну службу в Чернігівське губ. Управління. 1916 року вступив на військову службу. 1920 року вступив до 2-ої Волинської зап. Бригади потім до Волинської дивізії. Разом з дивізією був інтернований поляками та перебував у таборі Каліш.

Робив спробу навчатися в Педагогічному інституті в Чехії та Українській господарській академії в Подєбрадах, але не був прийнятий через брак освіти.

Подальша доля не відома.

Письменник Микола Храпко.

Храпко Микола Степанович (7.04.1892, с. Гаврилівка Роменського пов. Полтавської губ., тепер с. Гришине Роменського р-ну Сумської обл.– 1944, Прага). Військовий, громадсько-політичний і кооперативний діяч, просвітянин, учитель, інженер-економіст, письменник; завідувач двокласною школою в с. Диканьці Полтавської губ., секретар Селянської спілки і “Просвіти”, голова Полтавської філії Українського національного союзу

(1918), голова Полтавської “Просвіти”, член правління Української громади і Товариства “Січ” (Софія, 1921), голова й організатор Українського культурно-освітнього гуртка в Болгарії (Софія, 1921), Студентської громади, Студентської спілки в Болгарії, завідувач школою і курсами та лектор українознавства при Українському притулку (Софія, 1922), секретар комісії зі складення економічної української термінології при кабінеті Народного господарства УГА (з 7.03.1924), професорський стипендіат екон.-кооп. ф-ту УГА в Подєбрадах (з 22.10.1927; 15.06.1929), член Товариства українських кооператорів, “професор середніх шкіл” (з 1946 р.– м. Виноградів, тепер Закарпатської обл.), викладач у гімназії в м. Рахові.

Закінчив Велико-Сорочинську вчительську семінарію (1911). Навчався на іст.-філософському факультеті Харківського Університету. Закінчив Віленську військову школу.

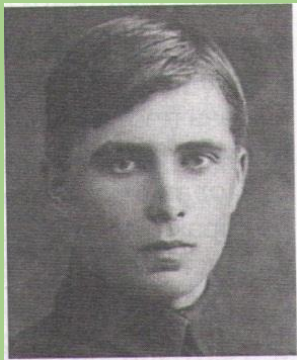
Учасник Першої світової війни. Дістав 6 поранень.

Як «самостійник» був арештований денікінцями та вивезений спочатку на Кубань, а потім до Криму. 1920 року, разом з військами, емігрував до Болгарії, згодом – Чехії.

Як голова Українського культурно-освітнього гуртка в Болгарії, членами якого були тільки прихильники УНР, улаштовував літературні вечори, лекції, курси українознавства, школу для неписьменних.

Входив до ініціативної групи Товариства українських письменників і поетів «Культ». Вів активну літературну діяльність, займався благодійністю. Закінчив Українську господарську академію в Подєбрадах. Його твори видавалися в Чехії. В Україні його ім'я не відоме широкому загалу.

Олександр Шейко.

Шейко Олександр (1900, м. Сміле Роменського пов. Полтавської губ., тепер Роменського р-ну Сумської обл.– після 4.07.1923). Підпільник.

Народився в сім'ї вчителя. 1918 року закінчив гімназію в м. Таганрог в 1921 р. вступив до Політехнічного інституту в м. Новочеркаську на механічний факультет.

Брав участь в Українських

антибільшовицьких організаціях, за що був заарештований у 1922 році. Після втечі з-під арешту тікає до Польщі. Мав намір навчатися в УГА в Подєбрадах, але на навчання не з'явився. Подальша доля не відома.

Григор Шевченко.

Шевченко Григор Васильович народився 1895 р. в с. Андріяшівка Лохвицького повіту Полтавської губернії (нині – Роменський р-н). В українській армії з грудня 1918 р. Під час наступу 1920 р.- старшина для доручень при інтенданті 4-ї Київської дивізії. Під час Другого Зимового походу-через хворобу-перебував у резерві штабу 1-ї бригади 4-ї Київської дивізії. Розстріляний 22 листопада 1921 р. у м. Базар. Реабілітований 25 березня 1998 р.

Іван Чичман.

Чичман Іван Йосипович народився 5 березня (серпня?) 1892 р. у с. Андріяшівка Лохвицького повіту Полтавської губернії (нині – Роменський р-н). В Армії УНР із 1919 р. Служив у 30-му курені 10-ї бригади 4-ї Київської дивізії. Інтернований у табір м. Александров Куявський. Під час Другого Зимового походу – козак 1-го куреня 1-ї бригади 4-ї Київської дивізії. Розстріляний 22 листопада 1921 р. у м. Базар. Реабілітований 27 квітня 1998 р.

Література:

- Сумщина в боротьбі: біографії, історії, спогади / Р. М. Коваль, В. І. Моренець, Ю. П. Юзич. Бібліотека історичного клубу «Холодний Яр». – К.: Історичний клуб «Холодний Яр»; Орієнтир, 2017. – 484с. – (серія «Видатні українці». – Кн. 9).